

"מפלסטלין" אמרתי "וולודיה וטוליה מהכיתה השמינית
עשו אתנו דמויות במשך חצי שנה. רק נכנסו אמרו 'עשו
דמויות!' ואנחנו עשינו והם שיחקו בשחמט."
"אפשר להשתגע" אמר בוריס סרגייביץ' "צריך לחקור.
חכו!" והוא התחיל לצחוק "כמה בנים בכיתה א'?"

אבירים

ב. דראגונסקיי

כשנגמרה החזרה של מקהלת הילדים, מורה שירה
בוריס סרגייביץ' שאל "עכשיו ספרו, מי מהם נתן לאמא
במתנה בשמיני במרץ? נו דניס, ספר."
"נתתי לאמא במתנה כרית מחטים. יפה. דומה
לצפרדע. תפרתי שלושה ימים ונדקרתי בכל האצבעות.
תפרתי שתיים כאלה."
ומישיקה הוסיף "כולנו תפרנו שתיים. אחת לאמא, שניה
לראיסה איבנובנה."
"ומדוע כולכם?" שאל בוריס סרגייביץ' "מה? נדברתם
כך שכולם יעשו אותו הדבר?"
"לא" אמר וואלדקה "אבל אנחנו בחוג עבודות יד תפרנו
כריות. קודם עשינו דמויות ועכשיו כריות."
"איזה דמויות?" התעניין בוריס סרגייביץ'.

"חמישה עשר" ענה מישיקה "ועשרים וחמש בנות."
עכשיו בוריס סרגייביץ' ממש התפוצץ מצחוק ואני

אמרתי "כי באזור שלנו יותר אוכלוסייה נשית מאשר גברית."
אבל בוריס סרגייביץ' לא הקשיב "לא לכן אני צוחק.
פשוט מעניין יהיה לדעת מה תעשה ראיסה איבנובנה עם מתנה של חמש עשרה כריות! טוב, עכשיו תגידו – מי מכם מתכוון לברך את אמא שלו באחד במאי?"
עכשיו הגיע תורנו לצחוק. אמרתי "אתה בוודאי מתבדח, בוריס סרגייביץ', גם באחד במאי צריך לברך?"
"ולמה לא. באמת מגיע לברך באחד במאי גם כן. זה לא יפה לברך רק פעם בשנה. ולברך בכל חג זה יהיה אבירי. נו, מי יודע מי זה אביר?"
אמרתי "זה כזה על סוס בבגד ברזל."
בוריס סרגייביץ' הניע בראשו "כך היה לפני הרבה שנים. ואתם, כשתגדלו, תקראו ספרים רבים על אבירים, אבל עכשיו, אם אומרים על מישהו שהוא אביר זה אומר שהוא איש המתנהג בנימוס, בטוב-לב ובנדיבות. ואני חושב שכל ילד חייב להיות אביר. אז מי כאן אביר? תרימו יד"
כולנו הרמנו יד.
"ידעתי" אמר בוריס סרגייביץ' "לכו, אבירים!"
הלכנו הביתה. ובדרך מישקה אמר "טוב, אקנה לאמא

ממתקים, יש לי כסף."
ואני באתי הביתה, ושם לא היה אף אחד. התייאשתי ממש. הנה, רציתי להיות אביר אבל אין לי כסף! ובדיוק אז הגיע מישקה, בידיו סל קטן עם פתק "אחד במאי!"
והוא אומר "גמרנו. עכשיו אני אביר תמורת עשרים ושתיים קופייקות. ומדוע אתה יושב?"
שאלתי "מישקה, אתה אביר?"
"אביר" אמר מישקה.
"אז תלווה לי."
מישקה הצטער "הוצאתי הכל, עד הקופייקה האחרונה."
"אז מה לעשות?"
"לחפש" אומר מישקה "עשרים קופייקות זה מטבע קטן, אולי מישהו אבד אחד. בוא ונחפש."
וחיפשנו בכל החדר, אחרי הספה, תחת הארון, בדקתי את כל הנעליים של אמא ואפילו חפרתי באצבע בקופסת אבקת הפנים שלה. אין באף מקום.
ואז מישקה פתח את המזנון "חכה, ומה זה כאן?"
"איפה?" שאלתי "אא, אלה בקבוקים. אינך רואה? הנה שני יינות – בבקבוק אחד שחור, בשני צהוב. זה בשביל אורחים. מחר באים אלנו אורחים."
אומר מישקה "אא, חבל שלא היו אתמול. אז היה יכול

"אז ספר!" אמרה אמא.
ואני סיפרתי שמחר אעשה לאמא הפתעה. והיא שאלה
"ומאין השגת כסף?"

"אני מסרתי מכל ריק, אמא. הנה שתי קופייקות עודף."
ואבא אמר "בחור כארז! תן לי את שתי הקופייקות

להיות לך כסף."
"כיצד?"

"בקבוקים" הוא אומר "עבור בקבוקים ריקים משלמים
כסף. בחנות שבפינה. יש שלט 'מקבלים מכלי זכוכית!'"
"אז למה שתקת! מיד נסדר זאת. תן את צנצנת הלפתן,
זו שעומדת על אדן החלון."
מישקה הביא את הצנצנת ואני פתחתי בקבוק ושפכתי
יין שחור-אדום לתוך הצנצנת.
"טוב" אמר מישקה "לא קורה לו כלום."
"בוודאי" ענית "ולאן את השני?"
"לאותה צנצנת" אומר מישקה "האם זה לא אותו דבר?
זה יין וזה יין."
"נכון" אמרתי "אילו אחד היה יין ושני נפט, אז אי-אפשר,
וכך אפילו יותר טוב. תחזיק את הצנצנת."
ושפכנו לשם את הבקבוק השני. אמרתי "שים על
החלון! כך. כסה בצלחת, ועכשיו נרוץ!"
ויצאנו. בשביל שני הבקבוקים האלה נתנו לנו עשרים
וארבע קופייקות. וקניתי לאמא ממתקים. נשאר לי עוד
שתי קופייקות. חזרתי הביתה שמח כי נעשיתי אביר,
וכשאבא ואמא הגיעו אמרתי "אמא, אני עכשיו אביר.
לימד אותנו בוריס סרגייביץ'."

לסיגריות!"
התיישבנו לאכול. ואחר כך אבא נשען על משענת הכסא
ואמר "אולי קצת ליפתן?"
"מצטערת, לא הספקתי היום" התנצלה אמא.
אז אבא קרץ לי "ומה זה? כבר מזמן שמת לי לב."
הוא ניגש לחלון, הוריד את הצלחת ולגם ישר מהצנצנת.
ואז היה...! אבא האומלל השתעל כאילו שתי קנקן
מסמרים. הוא קרא בקול לא-שלו "מה זה? איזה רעל
זה?"
אמרתי "אבא, אל תפחד! זה לא רעל. זה שני היינות
שלך!"
אבא נרעד והחוויר. "איזה שני יינות?" הוא קרא יותר
חזק מקודם.
"השחור והצהוב" אמרתי "שעמדו במזנון. העיקר אל
תיבהל."
אבא ניגש למזנון ופתח אותו. אחר כך הוא מצמץ בעיניו
והתחיל לשפשף את החזה. הוא הסתכל עלי
בהתפלאות, כאילו אני לא ילד רגיל אלא משהו מוזר
ביותר. אמרתי "למה אתה משתומם, אבא? שפכתי את
שני היינות לצנצנת. מאין, אתה חושב, השגתי את
הכלים הריקים? רק תחשוב."

אמא קראה "אוי!" ונפלה על הספה. היא התחילה
לצחוק כל כך חזק שחששתי כי תתעלף. לא יכולתי
להבין כלום ואבא צעק "אתם צוחקים! צחקו! בינתיים
האביר הזה ישגע אותי. אז מוטב שאתן לו כהוגן,
שישכח לתמיד את האבירות שלו."
והוא עשה כאילו הוא מחפש חגורה.
"איפה הוא" קרא אבא "תנו לי את האביר הגדול! איפה
הוא מסתתר?"
ואני הייתי אחרי הארון. עוד קודם הסתתרתי שם, לכל
מקרה.
ואבא דיבר בהתרגשות "שמעתם פעם לשפוך לצנצנת
יין מוסקט נדיר משנת 1954 ולערבב אותו עם בירה של
ז'גולב?"
ואמא לא יכלה לזוז מרוב צחוק. היא עוד מלמלה "הרי
הוא.. כוונות טובות.. הרי הוא.. אביר.. אוי, אמות מרוב
צחוק."
והמשיכה לצחוק.
אבא עוד התרוצץ קצת בחדר ואחר כך ניגש משום מה
לאמא ואמר "אני אוהב כשאת צוחקת" התכופף ונישק
לאמא.
ואז יצאתי בשקט מאחורי הארון.